

آنچه در این ستون می‌خوانید، دیدگاه‌های رسانه‌های خارجی است که صرفاً جهت اطلاع‌رسانی منتشر می‌شود و این دیدگاه‌ها موضع روزنامه «هم‌میهن» نیست.

The
Washington
Post

درخواست کمک مادورو از ایران، چین و روسیه

واشنگتن پست نوشت: در نامه‌ای که رئیس‌جمهور ونزوئلا، نیکلاس مادورو، مختص رهبر روسیه نوشته است، این ماه چندین درخواست مطرح کرده است. دولت آمریکا، در سمت دیگر، کشتی‌هایی را در سواحل آمریکای جنوبی هدف قرار می‌دهد و در واشنگتن نیز تهدیدهای نظامی مطرح می‌کند. ونزوئلا به کمک ولادیمیر پوتین نیاز دارد. در میان درخواست‌ها، اصلاح سامانه‌های راداری دفاعی، تعمیرات هواپیماهای نظامی و احتمالاً موشک‌ها به چشم می‌خورد، طبق اسناد داخلی دولت آمریکا که توسط The Washington Post به‌دست آمده‌اند، دولت ونزوئلا بر اساس این اسناد، همچنین به چین و ایران نیز دست یازیده و درخواست کمک‌های نظامی و تجهیزات کرده است تا توان دفاعی خود را تقویت کند. مادورو نامه‌ای به شی جین‌پینگ، رئیس‌جمهور چین، نوشته و خواستار «گسترش همکاری نظامی» میان دو کشور شده تا در مقابل «تشدید تنش‌ها بین آمریکا و ونزوئلا» ایستادگی کنند. در این نامه، مادورو از دولت چین درخواست کرده تا تولید شرکت‌های چینی از سیستم‌های رادار کشف را تسریع کنند؛ به‌طوری‌که ونزوئلا بتواند توانمندی‌های خود را ارتقا دهد. اسناد می‌گویند وزیر حمل‌ونقل، رامون سلستینو ولاسکس نیز به‌تازگی هماهنگی ارسال تجهیزات نظامی و هواپیماهای بدون سرنشین از ایران را انجام داده و در حال برنامه‌ریزی برای سفری به آن کشور بوده است. او به یک مقام ایرانی گفته است که ونزوئلا به «تجهیزات کشف غیرفعال»، «مختل کننده‌های جی‌پی‌اس (GPS scramblers)» و «تقریباً به‌طور قطع پهبادهایی با برد هزار کیلومتر (۶۰۰ مایل)» نیاز دارد. در اسناد آمده است که مشخص نیست چین و ایران چگونه به این درخواست‌ها پاسخ داده‌اند. با این حال، روسیه همچنان خط اصلی حمایت مادورو به‌شمار می‌رود. روز یکشنبه، یک فروند هواپیمای ایلوشین ایل ۷۶- یکی از هواپیماهای روسی که در سال ۲۰۲۳ توسط آمریکا به‌دلیل مشارکت در تجارت سلاح و جابه‌جایی مزدوران تحریم شد- پس از مسیر پیچیده‌ای بر فراز آفریقا به کاراکاس، پایتخت ونزوئلا، رسید؛ مسیری که برای دور زدن حرم هوایی غربی انتخاب شد. کرم‌لین از اظهارنظر درباره نامه خودداری کرد. تنها یک روز پیش از آن، مسکو با کاراکاس پیمان راهبردی جدیدی را تصویب کرد. این جریان نشان می‌دهد که مسکو چه میزان رami تواند در صورت سقوط رهبر تحت فشار ونزوئلا از دست بدهد. پروژه‌های سطح بالا میان دو کشور همچنان در حال اجرا هستند، از جمله کارخانه گلوله‌سازی «کلاشینکف» که در ماه ژوئیه در ایالت آراگواي ونزوئلا افتتاح شد، حدود ۲۰ سال پس از آن‌که وعده داده شده بود. مسکو همچنین حقوق اکتشافی برای ذخایر بالقوه گاز و نفت بیلیون‌ها دلاری در اختیار دارد. با این حال، با وجود نگاه رسانه‌ای پررنگ، تحلیلگران می‌گویند که توان و علاقه روسیه برای حمایت از مادورو نسبت به سال‌های گذشته کاهش یافته است. درگیری مسکو در جنگ اوکراین و تحریم‌های غربی، موجب شده که روسیه بیشتر مشغول منطقه خودش باشد و در عین حال از فرصت نزدیکی با دیگر شرکای آمریکای لاتین بهره بگیرد. داکلاس فراه، رئیس شرکت مشاوره امنیت ملی «IBI Consultants» می‌گوید: «واقعیت این است که روسیه در مورد ونزوئلا نسبتاً ساکت بوده است»، «و آنها برای دفاع از مادورو، سرمایه سیاسی چندانی مصرف نکرده‌اند.» با این حال، مادورو در میانه تلاش برای مستحکم کردن دفاعیات خود است و به مسکو نیاز دارد. در میانه ژوئن / اوت، ولادسکس، وزیر حمل‌ونقل، به مسکو سفر کرده است برای دیدار با همتای روسی‌اش، طبق اعلام وزارت حمل‌ونقل روسیه. بر اساس اسناد به‌دست آمده، او قرار بود نامه مادورو را به پوتین تحویل دهد. طبق اسناد، در این نامه، مادورو خواسته بود که روس‌ها به ارتقای دفاع هوایی کشورش کمک کنند، از جمله بازگرداندن چند فروند هواپیمای شکارچی روسی مدل سوخو Su۲۰MK۲ که پیش از این توسط ونزوئلا خریداری شده بودند. همچنین از آن‌ها خواسته بود که در تعمیر هشت موتور و پنج سامانه راداری کمک کنند و خرید ۱۴ مجموعه از آنچه تصور می‌شد «موشک‌های روسی هستند، و نیز «پشتیبانی لجستیکی» نامشخصی را فراهم کنند. مادورو تأکید کرده بود که جنگنده‌های سوخو روس ساخت «مهم‌ترین بازدارنده‌ای هستند که دولت ملی ونزوئلا در مواجهه با تهدید جنگ دارد». او از روسیه خواست برنامه‌ریزی مالی میان‌مدتی به مدت سه سال از طریق شرکت دولتی Rossec داشته باشد. اسناد مبلغ مشخصی را تعیین نکرده‌اند. اسناد همچنین نشان می‌دهند که ولادسکس قرار بود با دنیس ماتوروف، نخست‌وزیر - اول‌وزیر - روسیه، دیدار و نامه دوم را تحویل دهد؛ ولی روشن نیست که آیا دیدار انجام شده یا نه و روسیه چگونه پاسخ داده است.

دیپلماسی
DIPLOMACY

عکس: AP

عراق بین توازن و بی‌ثباتی

ارزیابی اثرات نتایج احتمالی انتخابات پارلمانی عراق بر سیاست‌های این کشور

سال ۲۰۲۵ از سوی جریان صدر نشان می‌دهد که روند تشکیل دولت عراق در آینده به نسیت آسان‌تر پیش خواهد رفت. با این حال، جریان صدر احتمالاً همچنان تاکتیک‌های ارباب را علیه قانونگذارانی که به فکر پیوستن به ائتلاف حاکم هستند، اتخاذ خواهند کرد. مقتدی صدر احتمالاً فراخوان‌های تحصن صادر خواهد کرد و جریان صدر به طور حتم اعتراضاتی را سازماندهی خواهد کرد تا مانع از کسب حدنصاب لازم برای تأیید رئیس‌جمهور بعدی و تشکیل دولت جدید شود. این امر خطر درگیری‌های خشونت‌آمیز بین جریان صدر و جناح‌های شیعه طرفدار ایران و نیروهای امنیتی دولت را افزایش می‌دهد. این درگیری‌ها به احتمال زیاد در بغداد متمرکز خواهد بود، اما می‌تواند به جنوب عراق گسترش یابد و در صورت طولانی شدن و خشونت‌آمیز شدن اعتراضات، صادرات نفت از بندر بصره احتمالاً مختل خواهد شد. سنجش این احتمال براساس سابقه چنین درگیری‌هایی در گذشته صورت می‌گیرد.

جریان صدر در انتخابات سال ۲۰۲۱ عراق بزرگترین بلوک پارلمانی را به دست آورد، اما پس از یک سال مذاکرات طولانی مدت برای ائتلاف و بر خورد به موانع قانونی، مقتدی بلوک خود را از پارلمان خارج کرد. پس از کناره‌گیری او، جریان صدر در خیابان‌های بغداد اعتراض کردند و با شبه‌نظامیان شیعه و همچنین نیروهای دولتی به شدت درگیر شدند. این اعتراضات کمی بعد به بصره گسترش یافت و جریان میدان نفتی مجنون و پایگاه‌ها بصره را محاصره کردند، اما مانع صادرات نفت نشدند. دلایل این بود که اعتراضات نسبتاً کوتاه‌مدت بود. پس از چند روز اعتراض و درگیری، جریان صدر بار دیگر از سیاست کناره‌گیری کرد و اوضاع آرام شد.

تلاش‌های السودانی برای تشکیل یک ائتلاف فرافرقه‌ای پیش از انتخابات، جذابیتش را افزایش داده و موجب می‌شود که ائتلاف او به احتمال زیاد موفقیت بیشتری در تشکیل دولت به‌دست آورد. اگر السودانی بتواند با دیگر دولت تشکیل دهد، به‌طور حتم به رویکرد ایجاد تعادل در روابط با ایالات متحده و ایران ادامه خواهد داد. اما بزرگترین مشکل السودانی این خواهد بود که چطور به ارائه خدمات دولتی ادامه دهد. پیش از انتخابات، السودانی ائتلاف گسترده‌ای را تحت عنوان ائتلاف بازسازی و توسعه تشکیل داده است. این ائتلاف شامل حزب میانه‌رو جنبش فرات السودانی، حزب چپ میانه وفای ملی عراق، جنبش عطاء- به رهبری فالح الفیاض، رئیس‌حشدالشعبی و نماینده قابل، و سایر احزابی است که نماینده جریان‌های سکولار هستند. اگرچه تضمینی وجود ندارد که شورای عالی نیروهای مسلح از السودانی حمایت کند، اما این ائتلاف می‌تواند تلاش خود را برای اعمال نفوذ خود بر دولت و تضمین انتصابات در مناصب کلیدی انجام دهد، همانطور که در سال ۲۰۲۲ این اتفاق رخ داد. تنوع اعضای این ائتلاف نشان می‌دهد که رویکرد السودانی فراتر رفتن از خطوط قومی-فرقه‌ای یا توسل به پایگاه شیعیان و معرفی برخی نامزدها در مناطقی است که اکثریت سنی دارند. علاوه بر این، احتمالاً السودانی موفق خواهد شد حمایت‌هایی از سوی برخی احزاب سنی و کرد جلب کند. ارتباط گسترده و جذابیت بین فرقه‌ای احتمالاً ائتلاف السودانی را قادر می‌سازد تا پس از انتخابات دولت تشکیل دهد. هر چند، اولویت‌های متفاوت اعضای ائتلاف، خطر تضعیف اثر بخشی و ثبات ائتلاف را در میان مدت و بلندمدت به همراه خواهد داشت. انتصاب مجدد السودانی به عنوان نخست‌وزیر عراق، نشان‌دهنده تداوم نسبی سیاست‌ها خواهد

بعدی تأثیر بگذارند. چرا که حدود ۶۰ درصد از جمعیت عراق شیعه هستند. در حالی که بخش قابل توجهی از رأی‌دهندگان عراقی براساس ملاحظات و دیدگاه‌های فرقه‌ای رأی می‌دهند، و سایر احزاب کوچک‌تر و از نظر سیاسی ضعیف‌تر، نماینده اقلیت‌های سنی، کرد و مسیحی هستند، ناامیدی فزاینده‌ای از اختلافات قومی-فرقه‌ای در سیاست عراق وجود داشته است و این فضا منجر به سرخوردگی فزاینده از نظام سیاسی و جست‌وجو برای گزینه‌های جایگزین شده است. علاوه بر این، سیاست خارجی عراق در طول این انتخابات از نظر سیاسی به یک موضوع اصلی در مبارزات انتخاباتی تبدیل شده است. گروه‌های شیعه طرفدار ایران برای کاهش نفوذ ایالات متحده و روابط نزدیک‌تر با ایران تلاش می‌کنند، در حالی که میانه‌روها و اقلیت‌های قومی نگران از دست دادن حمایت نظامی ایالات متحده از نیروهای امنیتی عراق و یا برانگیختن انگیزه‌ها در واشنگتن برای گرفتن انتقام اقتصادی از عراق هستند. به عنوان مثال، ایالات متحده تهدید کرده که اگر مجلس قانونگذاری قانون اصلاحات بحث‌برانگیز درباره سرنوشت حشدالشعبی را تصویب کند و این گروه در ساختار سیاسی و نظامی قدرت بیشتری به‌دست آورد، همکاری‌های امنیتی با عراق را متوقف کرده و مقامات اصلی حشدالشعبی را تحریم خواهد کرد.

در نتیجه این تهدید، پیش‌نویس این قانون لغو شد.

حشدالشعبی که از مهمترین گروه‌های نظامی تحت حمایت ایران است، در دوران حمایت مداوم ایالات متحده از اسرائیل در طول جنگ غزه، دولت فعلی به نخست‌وزیری السودانی را تحت فشار قرار داد تا حضور نظامی ایالات متحده در عراق را کاهش دهد. در سپتامبر ۲۰۲۴، دولت سابق آمریکا به ریاست جمهوری جو بایدن و دولت عراق توافقی را امضا کردند که بر اساس آن ایالات متحده رسماً ائتلاف خود علیه داعش را در سال ۲۰۲۵ پایان داده و بیشتر نیروهای خود را خارج می‌کند. در سپتامبر ۲۰۲۵، ایالات متحده بیشتر نیروهای خود را از پایگاه‌های مرکزی عراق خارج کرد. هر چند گروهی متشکل از ۲۵۰ تا ۳۵۰ نیروی نظامی در پایگاه هوایی عین‌الاسد برای ارائه پشتیبانی علیه داعش باقی ماندند و برخی از آنها به شمال عراق منتقل شدند.

ایالات متحده به‌طور فزاینده‌ای عراق را تحت فشار قرار داده تا روابط خود را با ایران کاهش دهد. دولت آمریکا با عدم تمدید معافیته که عراق را قادر به خرید مستقیم برق از ایران می‌کرد، تلاش کرد بر دولت السودانی فشار وارد کند. با این حال، عراق برای همکاری مداوم در برخی زمینه‌ها، از جمله امنیت مرزی، تجارت، گردشگری و امنیت انرژی، به ایران متکی است. با این حال، عراق تلاش کرده وابستگی خود را به واردات گاز طبیعی از ایران کاهش دهد. مقامات عراقی می‌گویند که جریان صادرات گاز طبیعی از ایران به عراق به دلیل نیاز فزاینده ایران به گاز، قابل اعتماد نیست. چه اینکه در سال‌های گذشته این جریان صادرات گاه و بیگاه کاهش داشته است.

پس از انتخابات، روند تشکیل دولت عراق احتمالاً سریع‌تر از سال‌های گذشته خواهد بود، زیرا تحریم انتخابات از سوی جریان صدر فلج سیاسی را کاهش می‌دهد، اما این تحریم همچنین خطر ناآرامی‌های خشونت‌آمیز بین حامیان جریان صدر، جناح‌های طرفدار ایران و نیروهای امنیتی را افزایش می‌دهد. انتخابات سال ۲۰۲۱ عراق به دلیل بی‌ثباتی بین جریان صدر و گروه‌های شیعه مانع از تشکیل دولت توسط نمایندگان مجلس شد و یک بحران سیاسی یک‌ساله را به همراه داشت. در نتیجه، تحریم انتخابات

ایالات متحده به‌طور فزاینده‌ای عراق را تحت فشار قرار داده تا روابط خود را با ایران کاهش دهد. دولت آمریکا با عدم تمدید معافیته که عراق را قادر به خرید مستقیم برق از ایران می‌کرد، تلاش کرد بر دولت السودانی فشار وارد کند. با این حال، عراق برای همکاری مداوم در برخی زمینه‌ها، از جمله امنیت مرزی، تجارت، گردشگری و امنیت انرژی، به ایران متکی است. با این حال، عراق تلاش کرده وابستگی خود را به واردات گاز طبیعی از ایران کاهش دهد.

آرمین منتظری
دبیر گروه دیپلماسی و بین‌الملل

انتخابات پارلمانی ۱۱ نوامبر عراق احتمالاً منجر به تشکیل یک ائتلاف گسترده به رهبری نخست‌وزیر محمدشیاع السودانی خواهد شد که روابط دوجانبه با ایالات متحده و ایران را متعادل می‌کند، اما همچنان با چالش‌هایی در زمینه ارائه خدمات دولتی روبه‌رو خواهد بود. در ۱۱ نوامبر، عراق انتخابات پارلمانی را برای تمام ۳۲۹ کرسی مجلس قانونگذاری تک‌مجلسی خود که با نام شورای نمایندگان معروف است، برگزار خواهد کرد. فضای سیاسی عراق پیش از انتخابات با جنجال و برخی خشونت‌ها همراه بوده است. به عنوان مثال، مقتدی صدر، روحانی ملی‌گرای شیعه که نفوذ سیاسی در فضای سیاسی عراق دارد، پس از شکست مذاکرات با دولت برای تمدید مهلت ثبت‌نام نامزدها، با اشاره به فساد سیاسی گسترده در ساختار حکمرانی عراق، خواستار تحریم انتخابات شد. همچنین حمایتی علیه نامزدهای اقلیت صورت گرفته است؛ از جمله بمب‌گذاری که در اوایل اکتبر منجر به کشته شدن یک نامزد سنی در شمال عراق شد و حمله به دفتر یک نامزد سنی در نزدیکی بغداد چند روز بعد.

طبق توافق تقسیم قدرت عراق که در سال ۲۰۰۵ تدوین شد، رئیس‌جمهور عراق گرد خواهد بود، نخست‌وزیر شیعه خواهد بود و رئیس پارلمان سنی خواهد بود. قدرت قوه مجریه در دست نخست‌وزیر عراق است.

مقتدی صدر بارها از دولت انتقاد کرده و مدعی وجود فساد سیستماتیک در نهاد‌های دولتی شده است. او همچنین خواستار برچیده شدن نیروهای قدرتمند بسیج مردمی یا حشدالشعبی شده است. این سازمان شبه‌نظامی، سازمانی فراگیر متشکل از شبه‌نظامیان شیعه تحت حمایت ایران است که در نیروهای امنیتی دولتی ادغام شده‌اند. مقتدی صدر علاوه بر این، متحدان سیاسی سابق خود را که در خواست او برای تحریم را نادیده گرفته و در برکه رأی انتخابات آینده حضور داشتند، کنار گذاشته است.

این اولین انتخابات عراق از زمان تصویب اصلاحات قانون انتخابات در سال ۲۰۲۳ خواهد بود که باعث افزایش تعداد حوزه‌های انتخابیه شد. منتقدان ادعا کرده‌اند که این قانون به نفع گروه فراگیر قدرتمند احزاب سیاسی شیعه تحت حمایت ایران، چار چوب هماهنگی شیعیان یا SCF، و به ضرر احزاب سیاسی کوچک‌تر و نامزدهای منفرد و مستقل است.

شورای نمایندگان مسئول انتخاب رئیس‌جمهور عراق و تأیید نخست‌وزیری است که رئیس‌جمهور معرفی می‌کند. انتخاب رئیس‌جمهور نیاز به اکثریت دوسوم در شورای نمایندگان دارد و اغلب مذاکرات طولانی و پیچیده‌ای بین احزاب پس از انتخابات برای رسیدن به حدنصاب رخ می‌دهد.

این انتخابات در شرایطی برگزار می‌شود که رقابت میان احزاب سیاسی شیعه، اختلافات فرقه‌ای و اختلافات بر سر نفوذ ایالات متحده و ایران در عراق، به وضوح وجود دارد. پیش از انتخابات پارلمانی، سیاستمداران برجسته عراقی که برای نخست‌وزیری رقابت می‌کنند، برای ایجاد ائتلاف‌های خود با سایر احزاب مذاکره کرده‌اند. بدون مشارکت جریان صدر در انتخابات، سایر احزاب شیعه، از جمله احزاب طرفدار ایران، قرار است بر ترکیب دولت